

PETR ČEPEK

ODLOŽENÁ SPRAVEDLNOST

KDE JI MÁME HLEDAT?

Viděli jste ji? Volejte 09-999-890-00

Viděli jste ji? Volejte 09-999-890-00

Viděli jste ji? Volejte 09-999-890-00

Viděli jste ji? Volejte 09-999-890-00

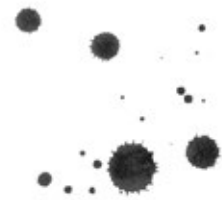
COSMOPOLIS

KRIMI

COSMOPOLIS

PETR ČEPEK

ODLOŽENÁ SPRAVEDLNOST

Část první

SOUDNÝ DEN

(16. prosinec 1999)

PROLOG

Ležící postava strnule pozoruje světlo vstupující do temné místnosti skrz dveře. Smiřuje se s tím, že tento den skončí stejně jako ten předchozí. Hnus, stud a zoufalství. Marné čekání na jakoukoliv změnu k lepšímu. Má bolestivé zdravotní potíže, ale to zde nikoho nezajímá. Trýznivý pocit prostupuje celé tělo, jenomže poblíž není nikdo, komu by se s tím dalo svěřit. Cítí nesnesitelný hlad. Postava na posteli se s obrovskou námahou přetáčí na druhý bok. Závěr dnešního dne byl velice krutý. Zavírá oči a představuje si, že se zítra všechno zlepší. Přitom však dobře ví, že zítřek bude stejný.

Nahá dívka nadále bezvládně leží na široké kovové posteli, která je jediným nábytkem jejího vězení bez oken či ventilace, bez naděje na záchranu. Nemá tušení, jak dlouho je zde zavřená. Nenachází ani sílu plakat. Tělo má pokryté modřinami, loket levé ruky je vykloubený, nejméně dva prsty jsou zlomené. Veškeré touhy zoufalého děvčete směřují k vedlejší osvětlené místnosti, do níž se může dívat malým proskleným otvorem v uzamčených dveřích. Uprostřed vedlejší místnosti stojí napuštěná vana. Dívka dávno přestala věřit ve věznitelovo milosrdenství, avšak bytostně touží smýt slizké stopy, které na její pokožce ulpívají po trýznitelových návštěvách. Krutého muže zná jménem. Zpočátku ho tím jménem zkoušela oslovovat, připomínala mu rovněž jméno své. Snažila se jej alespoň trochu obměkčit, avšak odpovědí byla pokaždé jen zuřivost, zvýšená krutost a nesnesitelná bolest. Pak jejich jména zmizela. Z věznitele se stal pouze On, zatímco její stokrát potupené jméno

se v hanbě ukrylo hluboko pod špinavou matraci rozvrzané postele.

Masivní dřevěné dveře do vedlejší místnosti jsou hned vedle malého proskleného průzoru poznamenány sloupcem vyrytých letopočtů. Mezi některými letopočty jsou pauzy, naopak rok 1991 je do dveří vyryt dvakrát. Uvězněná dívka od svého únosce ví, že letopočty připomínají její předchůdkyně v této místnosti, které muž s opovržením nazývá *škopky sraček.* S podivným jasem v očích zoufalou dívku přesvědčuje, že bez těchto pijavic se svět stává lepším. Že rovněž jejím uzamčením do této místnosti byl svět očištěn od dalšího parazita, kterými je zaplaven. Dívka netuší, zda je muž natolik šílený, aby svá slova mínil vážně. Možná mu jen dělá dobře, když v ní vzbuzuje strach.

Dívka kdysi slyšela, že v mezních situacích člověk dokáže vyvinout obrovskou sílu. Není to pravda. Několikrát se pokusila vzepřít, nečekaně mu píchnout prsty do očí, prudce ho nakopnout kolenem do slabin nebo mu alespoň poškrábat obličej. Nikdy neuspěla. Pokaždé její útok včas zachytil a snadno odrazil. Hned poté následovala krutá odplata. Nelítostný trest ji čeká rovněž za to, když na muže bez dovolení promluví. Má přikázáno mlčet, zatímco on samozřejmě mluvit smí. Ve chvílích, kdy s jejím tělem dělá, co se mu zlíbí, potměšilým hlasem vypráví o dívčině budoucnosti. O její smrti, jež se neodvratitelně blíží. Zmučené děvče se snaží neposlouchat, neslyšet příšerné informace o vlastním osudu, jehož neomezeným pánem je věznitel.

Dívka zkouší překonat svou hrůzu příjemnou vzpomínkou či představou. V posledních dnech nejvíce myslí na napuštěnou

vanu, kterou průzorem vidí ve vedlejší místnosti, v níž by se s obrovskou rozkoší alespoň na chvíli rozpustila do nicoty. Nešťastná dívka netuší, že se má její přání splnit. A to doslova. Má jí být dopřána koupel v nedaleké vaně, avšak zároveň půjde o nejvyšší stupeň utrpení, proti němuž byla veškerá dosavadní trýzeň ničím. Má jí být umožněno rozpuštění do nicoty. Neboť tekutinou ve vaně není voda.

10:00
HELENA ZEMANOVÁ, obhájkyně

Správně by tady měl být táta! S neskrývaným despektem se rozhlížím po snad nejošklivější jednací síni, jakou budova pražského Městského soudu ve Spálené ulici nabízí. Dnes tu namísto táty musím být já. Bleskne mi hlavou, že v téhle místnosti číslo sto čtrnáct je možná všechno jenom naaranžované. Okna důkladně zakrytá zaprášenými látkovými žaluziemi, protivně bzučící zářivky. Podlaha se zažranou špínou, na kterou je každá uklízečka naprosto krátká. Aby všichni obžalovaní věděli, že v téhle příšerné ratejně se vážně hraje o jejich další život. Zda jej stráví na svobodě, nebo zmizí ve vězení. Že jim v případě prokázání viny nepomohou žádné právnické kličky. Což je naprosto nesmyslný novinářský termín, který vážně nenávidím! Copak jsou odborné lékařské posudky nějakou kličkou? Nebo poukázání na formální chyby vyšetřovatelů? To tedy vážně ne! Je to naopak naprosto legitimní postup všech dobrých advokátů. Bohužel čeští soudci na polehčující okolnosti příliš neslyší. Občas trošku sníží sazbu, naprosto výjimečně namísto nepodmíněného odsouzení uloží podmíněný trest. Většinou však viníka pošlou do smradlavého kriminálu, kde bych já, uznávaná advokátka JUDr. Helena Zemanová, vážně nevydržela ani den. Hm, za spojení *vážně nevydržela* by mne táta nepochválil. Podle něj prý až moc často používám slova *vážně* nebo *naprosto*, ačkoliv špičkový advokát by se měl nadbytečného užívání stejných slovních výrazů vyvarovat.

®
Já si ale myslím, že v tomto ohledu táta přehání, protože já přece tahle slova používám naprosto přiměřeně. Pouze tehdy, pokud jsou namístě!

Dnes je čtvrtek 16. prosince 1999. Moje rolexky ukazují zhruba deset hodin. Jenom zhruba, protože tyhle vážně drahé hodinky, které jsem dostala od společníků naší renomované advokátní kanceláře k pátému výročí nástupu do praxe, nemají žádné číslice, dokonce ani čárky. Jedná se spíš o luxusní šperk. Zatímco manžel Ondra mi k desátému výročí svatby dal několik povadlých růží a laciný prstýnek z bílého zlata s úplně maličkatým diamantem, moji společníci se naopak vážně předvedli. Samozřejmě naprosto přesně vím, proč se tak plácli přes kapsu. Protože naše advokátní kancelář nese jméno mého táty! Žádné dlouhé názvy jako třeba Kocián, Šolc, Balaštík nebo ostravští Bezucha, Klimeš, Dostálová, ale pouze jediné jméno s příjmením, za nímž je vážně drobounkými písmenky dodatek *a partneři*. Vynikající právníci se mohou přetrhnout, jen aby pro nás směli pracovat s lákavou vidinou, že se někdy stanou součástí toho prťavého *a partneři*. Protože tátovo jméno mělo skvělý zvuk za socialismu a má ho také nyní. Mezi naše klienty patří spousta velkých tuzemských i zahraničních společností, zastupujeme řadu významných osobností. Ten obžalovaný, kterého tady místo táty dneska obhajuji, samozřejmě žádná celebrita není, ale jde o mediálně sledovaný případ a každá reklama se naší advokátní kanceláři hodí. Sexuálně motivovaná vražda sedmnáctileté studentky je pro novináře naprosté terno.

Dřív jsem se bála, že zastupování vrahů může naší kanceláři pokazit renomé, ale táta mi vysvětlil, že to funguje naprosto odlišně. Že lidé si z médií většinou zapamatují pouze

jméno advokáta, a když je pak někdo bohatý v úzkých, často se díky takové reklamě obrátí právě na naši kancelář. Protože vybrat si dnes dobrého advokáta není vůbec jednoduché. V České republice působí přes deset tisíc držitelů advokátského průkazu, jenomže vážně kvalitních advokátů je sotva desetina. Až do roku 1989 to bylo naprosto v pořádku. Platil *numerus clausus*, díky kterému nás v advokacii mohla dělat jenom necelá tisícovka. Naprosto přesně tolik, kolik bylo vážně zapotřebí. Po pádu socialismu k nám začali přijímat soudce a prokurátory, kteří z nejrůznějších důvodů dali přednost advokacii. Naprosto v pořádku to samozřejmě nebylo, zvýšila se konkurence, ale táta říkal, že tito lidé advokátskému cechu ostudu neudělají. O to víc pohrdal právnickými nedochůdčaty, která si hrdě říkala komerční právníci. Byla to vůči nám advokátům vážně nespravedlnost, když nám tahle banda kradla jednoho klienta za druhým! Já musela po absolvování právnické fakulty poctivě odpracovat tři roky koncipientské praxe a složit vážně náročné advokátské zkoušky. K tomu ještě napsat rozsáhlou rigorózní práci kvůli doktorátu, protože advokát bez titulu JUDr. je podle táty jako kočka bez ocasu. Naopak těm komerčním takyprávníkům stačilo s odřeným zadkem prolézt fakultou a potom si za pět tisíc korun koupit pochybnou zkoušku člena Komory komerčních právníků, kterou by zvládl opilý lachtan. Té pofiderní Komoře komerčních právníků totiž vážně vůbec nešlo o kvalitu, ale jenom o kvantitu. Prostě potřebovala mít co nejvíc členů, aby mohla tvrdě tlačit na Advokátní komoru. Po celý rok 1994 probíhala vyhrocená jednání a jejich doslova vynuceným výsledkem bylo sloučení obou komor. Přijetí těch nedouků mezi nás, skutečné advokáty! Já kvůli té potupě celý den probrečela. Táta byl hrozně naštvaný, ale pak prohlásil, že většina z těch pitomců na advokacii

stejně nemá buňky a brzy skončí. Samozřejmě měl pravdu, jako ostatně skoro vždycky. Během pár let spousta těch přelakovaných komerčních právníčků raději schovala advokátský průkaz do šuplíku a pokorně se nechala zaměstnat ve státní správě nebo v nějakém podniku. Donutilo je k tomu hlavně trestní právo!

Táta říká, že vážně dobrý advokát se pozná podle trestněprávních kauz, kterým se ti nepraví advokátíčci vyhýbali obloukem. Jenomže žádný advokát nesmí bez závažného důvodu odmítnout žadatele o obhajobu a nemůže dělat mrtvého brouka, pokud je mu taková obhajoba přidělena *ex offo*. Tudíž měli ti přemalovaní komerční právníčci hodně velký problém a spousta jich vážně odpadla. Sice je nás v advokacii stále zbytečně moc, ale vynikající advokát z renomované kanceláře, jako například já, se o práci rozhodně nemusí bát.

Eskorta přivádí do jednací síně obžalovaného Josefa Sklenáře a mně se chce při pohledu na toho odporného úchyla, kterého zde musím obhajovat, zvracet. Pocity samozřejmě pečlivě skrývám, protože špičkový advokát dává vždy okázale najevo, že svému mandantovi naprosto důvěřuje. S vážně velkým sebezapřením se na Sklenáře povzbudivě usměji. Jenomže mé velkorysé gesto ten sviňák vůbec neocení. Pořád se rozhlíží kolem sebe. Nejspíš doufal, že ho dnes bude obhajovat táta. Ale to se mu vážně nesplní, protože táta má problémy se zády. Dokonce mu hrozila operace plotének. Přece si kvůli tomuhle dobytkovi nezničí páteř! Dost na tom, že se mnou táta Sklenářovu obhajobu konzultuje a pokaždé mi připomíná, abych ho považovala za nevinného. Obvykle tátova doporučení respektuji, ale v tomhle případě to vážně

nedokážu, protože ten hnusný feťák tu dívku zabil. Raději moc nemyslím na to, co všechno s ní prováděl. Naprosto nic na tom nezmění jeho tvrdošíjné zapírání nebo skutečnost, že se nenašlo tělo oběti. Důkazy hovoří jasnou řečí!

Když se loni, 30. srpna 1998, nevrátila Lenka Kulichová včas ze softbalového tréninku, rodiče bohužel usoudili, že se nejspíš zdržela u nějaké kamarádky. Teprve když nedorazila ani do půlnoci, začali telefonovat spoluhráčkám a spolužačkám. Potom následovalo vážně intenzivní a důkladné pátrání, protože Lenčin táta pracuje u městské policie. Po pohřešované dívce se slehla zem. Bylo vyhlášeno celostátní pátrání, vznikly vyšetřovací verze únosu či zavlečení do ciziny. Když už to vypadalo na další policejní pomníček, našla Kulichovic mladší dcera Klárka na půdě jejich rodinného domu sestřin deník, v němž bylo na posledních stránkách několik zmínek o starším muži s jizvou a iniciálami JS. Pátrání se rozjelo nanovo a policie brzy zatkla nezaměstnaného narkomana Josefa Sklenáře s výraznou jizvou pod pravým okem. Sklenář se s Kulichovými prokazatelně znal. Jeho syn chodil s Klárkou Kulichovou do téže školky, a obě děti se dokonce vzájemně navštěvovaly při narozeninových oslavách. Tudíž bylo pravděpodobné, že Josefu Sklenářovi není cizí ani Klárčina starší sestra Lenka a že iniciály JS v jejím deníku patří právě jemu. Dál to byla rutina. Při domovní prohlídce ve Sklenářově garsonce vyšetřovatelé našli bílá tanga se stopami DNA pohřešované Lenky Kulichové. Jenomže získání kalhotek Sklenář kriminalistům vysvětlil historkou, nepochybně lživou od A do Zet, a jakoukoliv spoluúčast na Lenčině zmizení jednoznačně popřel. Strávil nějakou dobu ve vazbě, odkud ho museli pro nedostatek důkazů pustit.

O to propuštění z vazby se postaral můj táta, protože jsme tehdy začali Sklenáře zastupovat namísto naprosto neschopného advokáta Slepičky, kterého Sklenářovi soud přidělil *ex offo*. Jenomže vyšetřovatelé pak objevili svědkyni, která Sklenáře viděla s Lenkou Kulichovou v den jejího zmizení. Státní zástupkyně Rabštejnová kvůli tomuto svědectví iniciovala další prohlídku Sklenářova bytu, při níž vyšetřovatelé objevili Lenčin zlatý řetízek s medailonkem v podobě maličké softbalové rukavice. Unikátní zlatnická práce na zakázku! Klíčový důkaz celého případu, neboť Lenčin softbalový trenér děvčata při trénincích pravidelně natáčel na video a záběry naprosto jasně doložily, že během tréninku dne 30. srpna 1998 měla Lenka řetízek na krku. Nález zlatého šperku nedokázal zaskočený Sklenář uspokojivě vysvětlit, takže zaslouženě putoval zpátky do vazby, kde zůstal až do zahájení soudu. Přes předložené důkazy se Sklenář odmítl k vraždě Lenky Kulichové přiznat a nikdy ani náznakem neprozradil, kam ukryl její tělo. Nejspíš na něho byli vyšetřovatelé málo tvrdí. Já bych z něho to přiznání prostě vymlátila. Vážně! Jenomže namísto toho musím hrát frašku v roli jeho obhájkyně.

V téhle chvíli mne napadne, co by mému nekompromisnímu zásadovému postoji asi řekl táta. Nejspíš by se na mne podíval tím svým káravým pohledem a začal kázat něco o advokátské etice. Tak měl ten případ svěřit jinému právníkovi z naší kanceláře, když to kvůli těm zádům nezvládl sám! Přece mne dobře zná. Mohl si proto snadno domyslet, že vraždu krásného sedmnáctiletého děvčete zfetovaným dobytkem vážně nerozdýchám. Možná mne táta chtěl touto trestní kauzou vyzkoušet, zda se dokážu oprostit od své zakořeněné představy absolutní spravedlnosti. Ale já to vážně

nedokážu! Nejsem citově okoralá jako spousta mých kolegů, kteří by s radostí přijali obhajobu Adolfa Hitlera, kdyby se jim taková možnost naskytla.

Táta mne takhle zkouší docela často. Zejména od té doby, kdy odešla máma. To mi bylo patnáct a právě jsem si užívala zbývající dny letních prázdnin u kamarádky na chatě. Najednou tam naším krásným modrým renaultem přijel táta, tvářil se strašně smutně a nakonec z něho vypadlo, že máma už s námi nechce být. Já tomu nejdřív vůbec nerozuměla, ale pak mi to začalo docházet. Když mne táta o pár let později vzal na americký film *Kramerová versus Kramer*, pochopila jsem naprosto všechno. Máma prostě manželství s akurátním tátou nezvládla. Na svatebních fotografiích máma vypadá jako kouzelná víla, trošku připomínající nádhernou subtilní herečku Aňu Geislerovou z filmu *Requiem pro panenku.* Jenomže po mém narození máma strašlivě ztloustla. Táta tvrdí, že se to stalo vinou jejích potíží s laktační psychózou a štítnou žlázou, ale tátův dlouholetý soused z Hodkoviček strejda Igor mi kdysi prozradil, že máma měla problém hlavně s alkoholem a leností. Když máma odešla, přestal o ní táta mluvit, ale já si stejně myslím, že kdyby se k nám vrátila, tak by jí určitě odpustil. Vždyť se s ní nikdy nerozvedl a nepřivedl si ani žádnou náhradnici.

Mám nyní volnější chvilku, kterou využívám k omrknutí nevelkého prostoru určeného divákům. Jen mne zajímá, zda tam sedí dost novinářů. Pár jich zahlédnu, ale mou pozornost nejvíc upoutá drobný mužík sedící mezi nimi. Bývalý manželův spolužák z gymnázia a vážně velký hlupák Ivan Slepička! Naprosto typický komerční právník, který se mávnutím kouzelného proutku proměnil v advokáta.

Vážně naprosto neschopného advokáta! Svou nekompetentnost názorně prokázal, když několik měsíců zastupoval *ex offo* obžalovaného Sklenáře. Vážně nerada přiznávám, že se s tím pitomcem osobně znám. Dokonce byl Ondrovi za svědka na naší svatbě. Ale oni vlastně všichni Ondrovi kamarádi z gymnázia jsou jedna velká parta naprostých blbců! Snad s výjimkou docenta Altmana, který pro naši advokátní kancelář vyhotovuje psychiatrické posudky, hodnotící duševní způsobilost obhajovaných osob. S jedním spolužákem se Ondra dokonce porval na školním srazu a ten blbec pak na Ondrovi soudně vymáhal odškodnění za ublížení na zdraví. Naštěstí si manželovu obhajobu vzal osobně na starost táta a spor samozřejmě vyhrál na celé čáře. Kdepak můj táta, to je vážně pan advokát! Dostávám chuť se do obhajoby trochu obout, abych Slepičkovi názorně ukázala, co obnáší advokátské řemeslo. Vznesu první námitku a potom ještě několik dalších. Jen to nesmím přehnat, protože vážně nechci Sklenářovi příliš pomáhat. Ten úchyl by si zasloužil provaz! Je vážně velká škoda, že trest smrti byl v České republice zrušen.

Zaplaším pomstychtivé myšlenky a soustředím se na předsedu senátu. Potom střídavě sleduji zbývající soudce a státní zástupkyni Rabštejnovou. Všichni jsou oblečeni do černých talárů, zatímco já mám na sobě úžasný tmavofialový kostýmek z dílny Ivany Follové, dokonale barevně sladěný s lodičkami od Prady a koženým kufříkem Hermès. Tak odpudivě ošuntělý talár, do jakého se oblékla státní zástupkyně Rabštejnová, bych na sebe nikdy nevzala. Ta stará čarodějnice na něm dneska dokonce má, tedy jestli dobře vidím, několik světlých kočičích chlupů. Brrrr! Rabštejnová právě na pokyn předsedy senátu rekapituluje hlavní body obžaloby,

jako vždy prošpikované archaickými latinskými moudry. U každé latinské poučky se zarazí a vysvětlí její smysl v češtině. Jako kdyby soudci nevěděli, co to znamená. Nebo to snad tlumočí pro mne? To tedy vážně není zapotřebí. Vždyť já přednášky profesora Kincla z římského práva doslova hltala. Poslouchám státní zástupkyni Rabštejnovou jenom na půl ucha, protože od ní teď nemůže zaznít nic, s čím bych se neseznámila v přípravném řízení. Teď prostě nemůže vytáhnout nějakého ukrytého žolíka z rukávu. To je za určitých, velmi omezených okolností povoleno pouze nám, advokátům. Pohledem krátce uhnu ke Sklenářovi a s uspokojením v duchu konstatuji, že pro obhajobu téhle nelidské bestie žádný tajný trumf v kapse vážně neukrývám.

Když soudce nechává zavolat do jednací síně svědkyni Hanu Kanymerovou, nejsem ještě definitivně rozhodnutá, zda mám použít vše, co na tu vyplašenou cikánku vím. Protože snížit důvěryhodnost korunního svědka obžaloby je naprosto legitimní postup zkušených advokátů. U Kanymerové by to vážně nebyl žádný problém, protože jejího otce třikrát nepodmíněně odsoudili za násilné trestné činy páchané v opilosti, z toho jednou za ublížení na zdraví s následkem smrti. Ona sice má trestní rejstřík překvapivě čistý, ale já od jednoho policisty ze Žižkova moc dobře vím, co byla před svatbou tahle Hanička Balogová zač. Musela mít vážně velké štěstí, že nikdy nedostala paragraf za příživnictví. Už jsem s ní mluvila v přípravném řízení, kdy byla celá vyděšená a dost koktala. Nejspíš ji dnes nechám na pokoji. Vždyť její výpověď přispěje k tomu, aby úchyl Sklenář dostal přesně to, co si zaslouží. Stále ještě trochu váhám, ale když se Kanymerová objeví v jednací síni a já spatřím, co si ta zoufalka oblékla za nesmysl, rozhodnu se být na ni hodná.